

Pečjakovi Mikici v spomin

Pred kratkim je umrla v Ljubljani za Bežigradom učenka I. razreda tamkajšnje meščanske šole, Mihaela Pečjak.

Minulo je komaj leto, ko so ji pokopali ljubljenega očka, ravnatelja meščanske šole in pisatelja Rudolfa Pečjaka. Rajnik je zadnje čase pred smrtjo z veliko ljubeznijo in skrbjo govoril o svoji ljubi Mikici, ki je imela hudo srčno napako. Bolj se je bal zanjo kot zase in zdaj ju je božja previdnost združila za vedno. Morda so prav očetove prošnje rešile ubogo Mikico nadaljnega trpljenja.

Rajna Mikica, ki je imela komaj 11 let, je bila odlična učenka, pridna kot mravlja in prava junakinja v svoji težki bolezni. Čeprav ni mogla zaradi hude srčne napake ne v šolo in ne v družbo otrok, da bi z njimi poskočila in se poigrala, je bila kljub temu vedno vedrega duha in dobre volje.

Pridno se je učila sama doma, zraven tega pa ves prosti čas posvetila branju in pisanju. Prebrala je vse knjige, namenjene mladini, in vsa živela v pravljicnem svetu. Številni zvezki pravljič, ki jih je sama napisala, kažejo izredno živahno domišljijo in za njena leta nenavaden pripovedni dar, ki nam je obetal še mnogo. S tem pa še nismo izčrpali njene marljivosti in spričo tega še njenega znanja. Marsikateri svoj spis je poleg vsega še okusno ilustrirala in dokazala, da je bila njena roka spretna prav tako v risarski in slikarski umetnini. Zelo pri srcu pa ji je bilo tudi pesnikovanje in se je lotila celó daljših pesmi. Pri eni smo našli kar 78 dvovrstičnih kitic. Pesem ji teče že gladko in razodeva mnogo smisla za pravo pesniško izražanje. Za zgled naj navedemo samo »Pesem o mamici«, ki je bila priobčena brez kakršnih koli urednikovih poprav v lanskem letniku »Vrtca« pri dopisih mladine na str. 279. Tu pravi v zadnji kitici:

»Zate molim vedno k Bogu,
da olajša ti gorje,
da olajša tebi muke,
ki ti črpajo srce.«

Naj bo to zagotovilo naše dobre Mikice v tolažbo njeni užaloščeni mamici.

Nedolžni dušici zveste prijateljice »Vrtca« pa želimo tudi mi iz vsega srca, naj uživa večno veselje pri ljubem Bogu, v družbi svojega nepozabnega in toliko ljubljenega očka.

Pečjakovi Mikici v slovo

Pretresla vse nas je novica,
da šla od nas si tovarišica,
ker te poklical Bog je v raj
uživat srečo vekomaj.

Kakó srčno smo te ljubile
in del se tvojih veselile,
želele biti kakor ti
v modrosti svojih mladih dni.

Kot v mrazu cvetka'si zvenela,
a duša tvoja poletela
je atku ljubemu v objem,
da za vse čase bo pri njem.

Ob tvoji zgodnji jami zbrane
žele ti součenke vdane:
Počivaj Mikica, sladkó,
uživaj v Bogu srečo vso!

Slivar Evfemija.
I. b r.*mešč. š.
za Bežigradom

Spoštovani g. urednik!

Sedaj sem se tudi jaz ojunačila, da Vam napišem nekaj vrstic. Upam, da mojega pisma ne bo požrl Vaš nenasitni koš. Vsi radi beremo »Vrtec«. Jaz zelo rada rešujem uganke. Pozimi je moje največje veselje, kadar krmim ptičke. Vsak dan jim natresem nekaj hrane. Kako z veseljem prilete na okno! Če zjutraj malo dalj časa ležim, me siničke že kličejo in trkajo na okno, češ, ali dames ne bo nič? Hitro vstanem in jim natresem pešak in drobtinic. Ko pridem ven, prilete siničke od vseh strani ter ljubeznivo čvčkajo okrog mene. Imam še dve sestrici. Kadar krmim ptičke, sta vedno pri oknu ter jih veselo opazujeta.

Ker zunaj mraz je zdaj tako,
je ubogim ptičicam hudo.
Zebe jih in lačne so,
zato pa hrane prosijo.
Usmilite se jih ljudje,
saj ptičke vrnejo nam vse.
Mrčes nam z drevja pobero,
da sadje obrodilo bo.

Iskreno Vas pozdravlja

Majda Belič,

učenka V. r. lj. š., Brezovica p. Ljubljani.

Dragi g. urednik!

Prvič se oglašam v »Vrtcu«. Stanujem v Dev. Mar. v Polju pri Ljubljani. Prosim, da moje pisemce ne poroma v koš. Vsak mesec težko pričakujem »Vrtca«.

Zelo mi ugaja »Morje je prebrodil«. Ko sem v 5. številki čital, da je Tonca padla v jamo, sem zajokal. Zelo rad rešujem uganke. Do sedaj se mi jih je le nekaj posrečilo rešiti. V zadnji številki sem jih rešil in s pisemcem vred odposlal.

Iskreno pozdravlja Vas in vse naročnike sonaročnik

Metlika Anton,

uč. IV. r. lj. š. v Dev. Mar. v Polju.

Spoštovani g. urednik!

Najprej Vas lepo pozdravljam čez hribe in doline. Odločila sem se, da Vam pišem kratko pisemce, ker se še do zdaj ni nihče oglasil iz naše vasi. Naša vas Griblje leži ob hrvaški meji. Naš kraj je zelo lep. Vabim Vas, da ga pridete kmalu pogledat.

Tudi jaz sem naročena na »Vrtec«. Vedno ga težko pričakujem. Najbolj mi je všeč povest »Morje je prebrodil«.

Če ne bo moje pismo romalo v koš, se bom še kdaj oglasila.

S spoštovanjem Vas pozdravlja Vaša naročnica

Križan Marica,

uč. VII. r. v Gribljah, Bela Krajina.

Cenjeni gospod urednik!

Danes Vam pišem prvo pismo, za katero upam, da ne bo romalo v koš. Doma sem v Rovtjah. Prvo leto sem naročnica »Vrtca«. Prejšnja leta je bil naročen moj brat. Iz našega razreda je mnogo naročnikov in naročnic. Zelo rada prebiram »Vrtec«, posebno mi ugaja povest »Morje je prebrodil« in »Hišica v čevlju«.

Upam, da boste objavili te vrstice v »Vrtcu«.

Prav lepo Vas pozdravlja in vse naročnike »Vrtca« Vaša

Petkovšek Zdravka,

učenka VI. razr. ljudske šole v Rovtjah.

Spoštovani gospod urednik!

Letos sem prvo leto naročena na »Vrtec«. Zelo mi ugaja. Z veseljem ga prebiram in moje mlajše sestre zelo rade poslušajo, ko jim čitam povesti »Hišica v čevlju« in »Morje je prebrodil«. Rada pa rešujem Vaše skrite stezice.

Jaz sem doma iz prelepe vasi Kamnik. V šolo hodim v sosedno vas Preserje, kamor imam četrte ure hoda.

Iz srca Vas pozdravlja in vse naročnike »Vrtca«

Intihar Ana,

uč. VI. raz. lj. šole v Preserju.